

Tuomarit eivät lähteneet heidän peräänsä. Julius luultavasti arveli, että Jack vain palaa takaisin Meriadoriin ritareiden avustamana ja ilman kiveä. Jack ei silti tiedä, voiko luottaa täysin Relliin. Hän ei kertonut ihan kaikkea,” Jack mietiskelee matkalla myrskyä kohti. ”Mitä muuten aiot kun päästään Medeliiniin? Kuten sanoit, näihin tiedostoihin ei pääse käsiksi. En pysty ohjelmoimaan paksuja kilpiä ylös enkä edes saa aseita.” ”Tähtäämme vain suoraan Kraatteriin, pilvi antaa meille suojaa. Jos maageja tulee vastaan, tämän kiven pitäisi neutralisoida kaikki magia. Menemme sisään ja haemme hänet ulos.” ”Mutta mitä jos emme pääse takaisin sieltä? Ei ole mitään tietoa minne se johtaa.” ”...Minun on pakko. Jos sinä et halua tulla en ole pakottamassa.” ”Ei kai sitä voi muutakaan. Onneksi sentään otin passin mukaan jotta päästään myrskyn läpi. Yllätyshyökkäys on ehkä ainoa mahdollisuutemme.” Myrsky alkaa jo lähestyä ja tuuli yltyy voimakkaammaksi. Rellik ohjaa paljon etelämmäs kuin mistä Jack aikaisemmin tuli Rhapsodiaan. Iso portti ja putki on tehty myrskyn läpi, josta mahtuu massiivisiakin matkustajalautoja. Lee ottaa yhteyttä Medeliiniin aluksesta ja näppäilee henkilökohtaisen koodin joka aukaisee portit. ”Ole valmiina. Tästä tulee kuoppaista.” Rellik ohjaa putkeen, joka estää tuulta, vettä ja kaikkea muuta myrskystä pääsemästä läpi. Matka ei ole pitkä ja toinen auennut portti näkyy edessä ja valoa sen välistä. Rellik menee tarpeeksi hitaasti jotta ei herättäisi huomiota, mutta Ragnarök on kuitenkin niin tunnistettavissa muista. Yhtäkkiä ovet edessä alkavat mennä kiinni kun he ovat vain alle kilometrin päässä niistä. ”Perhana!” Rellik lähtee täydellä vauhdilla kohti aukkoa, joka on jo melkein kiinni. ”Emme mahdu...” Rellik on jo melkein pysäyttämässä aluksen, kun portin alueella näkyy kaksi räjähdystä. Ne pitävät porttia auki tarpeeksi jotta Ragnarök mahtuu välistä. He eivät silti ehdi edes levähtää, kun tykkiltä alkaa sataa heidän ympärilleen. Aluksen melkein alapuolella näkyy harmaa linna ja sitä ympäröivä Medelinin pääkaupunki, Delarosa. Linnassa olevat ilmatorjuntatykit kaikki kääntyvät Ragnarökiä kohti, mutta alus on onneksi pieni ja nopea etteivät pelkät tykit pärjää sille. Ragnarök sukeltaa pilvirykelmään jonne kukaan ei näytä seuraavan heitä. ”No niin, oletko aivan varma?” Rellik kysyy. ”Tämän jälkeen ei voida enää paeta.” ”Joo.” Rellik on nousemassa pilvestä ylös, kun yhtäkkiä pilvien läpi näkyy kirkas valonvälähdys, ja pieni paineaalto heilauttaa Ragnarökiä hieman. ”Mikä tuo oli?” Jack kysyy silmät hohkaten punaisina. ”Ei se ollut magiaa.” Kun he tulevat ulos, tuntematon mustahiuksinen mies seisoo Ragnarökin kannella. Amaterasu ja Tsukuyomi ilmestyvät kuin tyhjästä hänen käsiinsä. ”Kuka tuo on?” Rellik kysyy. ”Ei se voi...” Jack juoksee äkkiä kattoluukulle ja hyppää kannelle. ”Lucifer!?” ”Mitä!?” Mies kääntyy ympäri. Hänen silmänsä hohkavat punaisena eikä hän ole paljoa Jackia vanhempi. ”Jack! Arvelinkin että se olit sinä.” Hän vastaa hymyillen iloisesti. ”Miten...” ”Meillä ei ole valitettavasti aikaa muistella menneitä. Mene kraatteriin heti. Suojus on vielä päällä joten sinun täytyy rikkoa se.” ”Miksi? Sinä olet jo täällä.” ”Sinun on aika oppia yksi asia tästä planeetasta, jos haluat sen selviävän. Ei ole aikaa, Medelin huomasi jo meidät. Etsi minut Igronista kun tulet takaisin, selitän kaiken. Nähdään siellä, veli!” Kraatterin ympärillä olevat jättimäiset ilmalaivat ja yksi kaikkia isompi, muinainen ilmalaiva Hades, avaavat tulen Ragnarökiä kohti. Isot ohjukset ja luodit lentävät heitä kohti, mutta Lucifer heilauttaa vain Amaterasua satojen valonsäteiden lähtiessä terästä jotka tuhoavat joka ikisen ammuksen. ”Minä pidättelen heitä. Mene heti!” Lucifer heittää Amaterasun niin lujaa kuin pystyy kohti Medelinin joukkoja ja niin korkealle kuin vain saa. Auringon säteet osuvat kultaiseen miekkaan joka heijastaa niitä joka puolelle. Rellik hyppää aluksen kannelta pois ja lähtee juoksemaan kuin tyhjän päällä säteiden välähdellessä hänen jalkojensa alla. Hän saavuttaa pian yhden Ragnarökiäkin kymmeniä kertoja isomman

sotalaivan, jonka eteen hän pysähtyy, vetäisee Tsukuyomin vyöltään ja sivaltaa sillä alusta. Iso, litteä kuunsirppi ilmestyy miekan viiltosuunnassa halkaisten koko sotalaivan kahtia osien räjähtäessä ilmaan. Amaterasu tippuu suoraan hänen käteensä, mutta hän heittää sen taas eteenpäin mutta ei niin korkealle. Hän katoaa ilmaan ja ilmestyy tuhoamansa aluksen toisella puolella, Amaterasun tullessa takaapäin. Hadeksesta ja muista sotalaivoista lentää kymmeniä ohjuksia ja pienempiä yhden miehen aluksia kohti Luciferiä. Takaapäin tuleva Amaterasu hohtaa kirkkaasti, ja satoja valonsäteitä tulee taas miekasta tuhoten kaikki ohjukset ja suurimman osan pienemmistä aluksista. Hän nappaa taas miekan käteensä ja lähtee juoksemaan kohti tulevia laivoja päin, ottaen suojaa niiden tulelta Amaterasun takaa. Lucifer käyttää valonsäteitä kuin seininä hyppien niiden avulla korkeammalle alustan tullessa perässä. Hän pyöriähtää ilmassa säteiden avulla samalla heilauttaen Tsukuyomia ympärillään. Luciferin ympärille ilmestyy nyt kokonainen kuu vain sekunniksi, joka tuhoaa joitakin aluksia, mutta kun se häviää, tyhjiö muodostuu Luciferin ympärille imaisten loput alukset häntä kohti jotka räjähtävät kun osuvat toisiinsa vauhdilla. Hän viimeistelee loput Amaterasulla, joka menee helposti laivojen panssareiden lävitse. Rellik lähtee Luciferin perässä kohti kraatteria, joka näyttää vain ilmassa olevalta reiältä joka on ylösalaisin. Taivas ja pilvet vääntyvät oudosti kraatterin kohdalta muodostaen kuopan jossa on tumma reikä. Valkotakki saa taitavasti väisteltäviä Luciferin ohi menneet ohjukset ketterällä Ragnarökillä, mutta edessä on vielä satoja laivoja eikä edes la Dek saa niitä kaikkia tuhottua hetkessä. "En saa suojia ohjelmoitua. Jos yksikin noista osuu koko alus voi mennä samalla." "Perhana... Sukella pilveen, nousemme suoraan niiden alapuolelta." Rellik ohjaa alas pilvien sekaan jonne Medelin ei näe. "En pysty aktivoimaan kiveä joten sinä saat rikkoa suojuksen sitten," Rellik sanoo. "Et osaa... No en minäkään! Luulin että sinä pystyt!" "Mitä!? Ja menit Rhapsodiaan vielä hakemaan sitä?" "Minulla oli kavereita mukana... Mutta mitä vittua nyt teemme?" "Kivi täytyy heittää kannelta suojukseen, sen pitäisi aktivoida se. Joten emme voi mennä suoraan alhaalta, täytyy mennä tarpeeksi viistossa jotta pääsemme juoksemaan kantta pitkin. Mutta emme koskaan pääse Hadeksen läpi." Aivan yllättäen sillalle ilmestyy kuin tyhjästä valkotakkinen mies valkoisessa naamarissa. Hän heittää kolikon ilmaan pyörimään, ja nappaa sen sitten käsiinsä. "Tarvitteko apua?" "Elementaali!?" Jack peruuttaa hieman paniikissa ja yrittää ottaa miekkaa vyöltään, mutta muistaa ettei hänellä ole enää niitä. "Mitä sinäkin täältä haluat?" "John... Miksi sinä tänne tulit?" Rellik kysyy elementaalilta. "Tunnetko hänet?" "Katso vaatteitamme ja päättele. Kuuluimme yhteen ryhmään, kunnes tämä paskiainen vain lähti. Mitä haluat täältä?" "Turpa kiinni ja väisty." John työntää Rellikin vain pois alustalta. Langat napsahtavat poikki ja palaavat takaisin reikiinsä. Ragnarök sammu, heilahtaa ja alkaa tippua, mutta John astuu ohjaajan paikalle, työntää sormet reikiin ja alus käynnistyy taas, mutta hän pysäköi paikalleen. "Mitä ihmettä teet?" Jack kysyy vihasena. "Et voi tulla vain ja ottaa tätä haltuusi." "Elä ole pikkupenikka," elementaali naurahtaa. "Tulin koska ehkä haluan olla hieman avuksi teille. Ei sitä joka päivä pääse tapaamaan la Dekia ja värkkäämään muinaisella aluksella." Hän näppäilee konsolia vauhdilla, ja näyttää pääsevän tiedostoihin joihin ei aikaisemmin päässyt. "Kiinnostavaa... Täällähän on tietoa vaikka mistä." "Pääsetkö kaikkeen käsiksi?" Jack kysyy. "Ei kannata luottaa ainakaan häneen." Rellikillä on selvästi jotain todella paljon elementaalia vastaan. "Sanoin jo että turpa kiinni. Ja kyllä, pääsen käsiksi kaikkeen, en ole mikään ihminen kuin te tai mitä ihmettä nyt olettekaan." "Vai niin. Tämä alus on Ragnarök, valmistettu vuonna 99? Tehty... muistokivestä? Ei voi olla totta... Tämä ei ole ilmalaiva!" Yhtäkkiä tykkitulo alkaa sataa pilven sisään. Se pakottaa Johnin pois aiotko suunnata nyt tuonne kraatteriin vai et!?" Jack karjaisee. "Meillä olisi hieman kiire, Medelin tulee kohta etsimään meitä täältä!" "Elä hoputa, poika."

Tarvitsen hieman aikaa että pääsen käsiksi suojiin ja aseisiin. Sen pitäisi olla... Tässä!” Kirkas valo välähtää aluksen joka puolella suojien aktivoituessa, ja tykit tulevat ulos laivan sivuilta. John laskee hieman naamariaan jotta hänen silmänsä tulevat esiin. Niissä vilisee numeroita, kuin tietokonekoodia. ”Nyt on valmista. Täytyy siis saada viistossa pidettyä alus kun juokset kantta pitkin ja heität kiven? Onnistuu. Ja sitokaa itsenne kiinni.” John ohjaa Ragnarökin suoraan ulos pilvestä. Laiva liikkuu nyt huomattavasti nopeampaa kuin Rellik tai Lee sai sen kulkemaan. Heti kun alus nousee näkyville, ohjussade on tulossa kohti. John ei silti näytä edes välittävän. Muutama raketti osuu Ragnarökiin, mutta suojat eivät päästä yhtäkään läpi. ”Mene valmiiksi, poika! Tähtäämme suoraan aukkoon.” Ragnarök lentää sujuvasti poukkoillen isojen laivojen ja ammusten välistä kohti kraatteria. He eivät ole enää kaukana ja Jack tulee kannelle. Tuuli on järkyttävän kova ja ympärillä viuhahtelevat ja räjähtelevät ohjukset eivät erityisesti auta asiaa. Kivi Jackin sormessa välähtää ja hän juoksee kantta pitkin aluksen lähestyessä reikää. Hän ottaa lujan otteen ja kun hän on aivan päässä, hän heittää kiven niin lujaa kuin pystyy. John hidastaa vauhtia tarpeeksi jotta eivät törmää suoraan suojukseen. Kivi lentää kohti aukkoa, kun yhtäkkiä kirkas valonsäde vilahtaa Jackin kasvojen edessä. Se osuu suoraan kiveen joka hajoaa atomeiksi. Jack näkee kaukana Hadeksen kannella kaavussa olevan hahmon, jolla on kädessään sauva johon on upotettu kymmeniä magiakiviä, joista kaksi hohtaa. ”Suurmaagi!” ”Hän epäonnistui! Käy ottamassa hänet kiinni,” elementaali huudahtaa Rellikille. Androidi on menossa äkkiä ulos, kun hän kuulee tuolilla istuvan vihreähiuksisen tytön sanovan jotain. ”Ava silmäsi.” Se oli enemmänkin kuiskaus. Rellik kääntyy ja näkee aluksen keulan aukeavan. Verenpunainen miekka lentää ulos aluksen kärjestä suoraan Jackin käteen. ”Miekka? Tuo siis on Ragnarök... Jumalten tuhoaja,” John sanoo. Jack iskee terän alukseen ennen kuin lentää liian kauas siitä, ja John ohjaa äkkiä pois kraatterista. ”Voisiko tämä miekka...” Jack ajattelee. ”Elementaali! Uudestaan! Ja täysillä tällä kertaa!” Jack karjuu kannelta. John kiertää tykkitulen läpi ja menee taas suoraan kraatteria kohti. Jack ottaa miekalla vauhtia ja hän juoksee kantta pitkin ase kädessään. Ragnarök on juuri osumassa suojaan kun Jack pääsee kannen kärkeen ja iskee miekkansa näkymättömään seinään. Kirkas valo suurmaagin sauvasta välähtää taas, osuen tällä kertaa miekkaan, mutta se vain kimpoaa pois. Kova paineaalto lähtee suojuksesta kun miekka rikkoo sen täysin, ja Jack lentää alaspäin. Rellik saa silti napattua kattoluukun kautta Jackin kädestä kiinni juuri ja juuri ennen kuin kraatterin musta suu nielaisee heidät sisälleen. Rellik nousee ylös istualleen. Maa on pehmeä ja tuoksu on imelä, mutta hän ei näe mitään. ”Piirit taisivat mennä.” Rellik kopsauttaa itseään päähän lujaa, ja näkö palaa takaisin. Hän istuu keskellä suurta kukkaketoa. Niitty on täynnä kukkia, valkoisia, punaisia, vihreitä, aivan kaiken värisiä, ja se jatkuu niin pitkälle kuin vain horisontti siintää. Pilviä on hädin tuskin taivaalla ja aurinko porottaa lämpimästi, pieni tuulenvire silti pitää ilman viileänä. Taivaalla näkyy myös yksi erikoisuus, Taivaan kraatteri. Rellik kävelee kohti Ragnarokia joka on laskeutunut keula edellä maahan ja uponnut syvälle maan sisään. Oikea siipi näyttää hieman vialliselta, siitä on lähtenyt muutama paneeli irti ja sisältä näyttää tulevan kipinöitä. Rellik menee kattoluukusta sisään sillä sivuovet sekä tavaraluukku ovat mullan peitossa. Sisällä John on sillalla kallellaan olevan alustan päällä näppäilemässä säriseviä hologrammeja. Irtonaisia sähköjohtoja heiluu joka puolella alusta ja kaikki on hajan hajan. Jopa ohjaamo, jonka pitäisi pysyä aina samalla tasolla, on kallellaan. ”Selvisit näköjään,” John sanoo katsomatta Relliä kohti. ”Lensin ulos kun tempaisin Jackin sisään. Missä hän muuten on?” ”Ei ole näkynyt, lensi ehkä kauemmaksi tai kokonaan muualle.” ”Lentääkö tämä enää? Missä edes olemme?” ”En tunnista tämän alueen aether virtausta, joten en ole varma missä olemme. Ja alus... Saa nähdä.” ”Näitkö muuten mitä taivaalla oli?” ”Jep. Kraatteri... tämä tarkoittaa varmasti

Haluaisitko kertoa muuten minulle jotain?" "Jotain? Mitä?" "Jackista. Mikä hän on? En ole nähnyt kuin kahdella muulla samantyyllisen energia virran, tai oikeastaan sen puutteen. Sinä ja ensimmäinen Tuomari, sekä Jack, olette kuin tyhjä aukko. Sinä et kyllä omaasi kerro, mutta mikä Jack on?" "Et ole ennen osoittanut kiinnostusta muihin. Miksi edes autoit meitä?" "Vastaan jos sinä vastaat." Rellik empii hetken, mutta hän suostuu. "Balthasarilla se voi johtua hänen kyvystään tuhota kaikki magia ympärillään. Jack taas... Oletko tavannut neljännen Tuomarin?" "Dalton... Mikä hänen sukunimensä olikaan?" "Juuri hän, Dalton Fabrikisto. Hän on Jackin veli." John pysähtyy hetkeksi, kuin ei odottanut tuota yhtään, mutta hän jatkaa hommiaan taas. "Hän on selvästi Mylarista, siitä energiasta en voi erehtyä." "Vai niin, tunnet siis hänet." "Enkä erehdy, tunnen kyllä tarkasti energia jäljen kenellä tahansa. Eikä hän ole Jackin veli." "Jack on la Dek, kuten myös veljensä ja Lucifer." John ei vaikuta nyt yllättyneeltä, hän vain jatkaa hommiaan. "Tiesitkö jo sen?" "En, mutta ei se yllätys ole. Se selittääkin sen. La Dekin jäsenet eivät oikeastaan ole veljiä, heidät valittiin erikseen mutta he ovat kuin perhettä. Ja odotin oikeastaan jotain pahempaa... Tiedätkö, mitä Valot ovat?" "Niin kuin lampussa?" Rellik naurahtaa hieman hämillään. "Ei, vaan kolme Valoa. Vanha legenda planeetan synnyn ajoista." "Niin, se. Jumalten, ihmisten ja Luojan valitsevat Valot jotka muodostaisivat Täydellisen olennon joka tuhoaisi planeetan ja rakentaisi sen uudelleen. Vanha satu, jokainen on sen kuullut." "Entä jos se onkin totta..." "Elä ota kaikkea mitä kuulet niin tosissasi. Ja mitä se Jackiin liittyy? Luuletko että hän muka olisi yksi niistä?" "Sinä, Balthasar ja Jack sopisitte kuvaan erikoisuutenne takia, mutta jos Jack on la Dek, ei se ole mahdollista, Valot laitettiin uneen planeetan alussa ja planeetta tarvitsi kymmentä. Ajattelin vain." "Olet muuten puheliaalla tuulella. Et vastannut vieläkään kysymykseeni, miksi autoit meitä?" "Autoin Jackia, en teitä. Hän kiinnostaa minua, kuten myös sinuakin. Haluan tietää mikä hän on. Tapasin hänet Armadassa, ja hän oli erilainen. Puhuesssa kuluikin aika joutuisasti. Ragnarok on valmis. Joudun tosin käyttämään itseäni energian lähteenä, joten emme voi lentää kauaa, alle 6 tuntia joka riittäisi jotenkuten Meriadoriin asti. Toivottavasti vain pääsemme Kraatterin kautta sinne missä Jack on." John nostaa Ragnarokin ylös kuopasta suuren kukkakedon ylle. Ylhäältäkään ei näy muuta kuin niitty horisonttiin asti. John kiertää Ragnarokilla pienen ympyrän jotta voisi mennä loivasti Kraatteriin, ja he syöksyvät sen mustiin sisuksiin. Jack avaa silmänsä tuntiessaan pudotuksen tunteen. Joka puolella on ihan valkoista ja lumipyry estää näkyvyyttä. Jack putoaa kylmään lumikasaan, ja vaikka pudotus ei olekaan erityisen kova, vasenta kättä vihlaisee taas luja. "Missä ihmeessä...?" Jack nousee ylös juuri kun ympäriltä kuuluu kaksi tömähdyistä. "Joku tippui... Rellik! John! Tekö!" Jack kävelee kovaa tuulta vastaan kahta hahmoa kohti. Maassa näkyy makaavan vihreähiuksinen tyttö, ja toinen vaaleahiuksinen. Jack kääntää hänet ympäri. "Dan!?" Hän kokeilee alkemistin pulssia. "Hengittää. Vain tajuttomana. Miten hän tänne pääsi?" Jack yrittää etsiä jotain suoja, ja näkee mustan aukon, kuin luolan, vain kymmenisen metrin päässä. Hän vetää tytöt isohkoon luolaan joka pitää lumen ja hieman kylmyyttä ulkona. "Pakko saada tulta." Jack hieroo hieman kehoaan jotta pysyisi lämpimänä. "Onko täällä puita?" Jack tutkii pimeää luolaa silmät punaisena hohkaten, jotka eivät tosin auta yhtään. Yhtäkkiä hän kompastuu johonkin ja kaatuu puukasaan. "Ainakin löytyi." Jack löytää puiden vierestä myös kasan kiviä ja kuivia lehtiä, joilla saa tulen syttymään. Hän vetää myös tytöt tulen viereen. Ei kestä kauaa kun luola alkaa lämmetä ja vilu lakkaa jotenkuten. "Kraatteristako me tänne tulimme?" Jack katselee miekkaa joka tuli ulos aluksesta. Se on samanvärinen kuin Ragnarök. "Jumalten aseko tämäkin on?" Kuuluu yskintää kun Dan alkaa heräillä. Jack ottaa varalta miekan käteensä kun hän menee ritaria kohti. "Mitä teet täällä?" Jack kysyy miekka Dania kohti kun hän avaa silmänsä ja nousee istumaan. "Jack? Missä olemme?" "Sen kuin tietäisi. Mutta

mitä sinä teet täällä?” ”En itsekään ole ihan varma. Se Tuomari löi minulta tajun kankaalle ja seuraavaksi herään räjähdykseen Medelin puoleisella myrskyn portilla.” ”Entä Lee?” Dan tuntee vihamielisyyden Jackin sanoista. ”Kuule, Jack... se Igronin juttu oli Leen päähänpisto. Me tulimme puolitoista vuotta sitten Mylariin etsimään Luciferin miekkoja, mutta Lee ei kertonut kuin muutamaa päivää Medelinin hyökkäystä aikaisemmin, että oli löytänyt Tsukuyomin ja mitä hän oli suunnitellut.” ”Ja tekin valehtelit minulle. Olisit kertonut, olisin auttanutkin. Minä lähdin myös Luciferiä etsimään, en ehkä tappaakseni, mutta olisimme voineet keksiä jotain.” ”Tiedän, meidän olisi pitänyt miettiä tätä enemmän. Lee laittoi suunnitelman käyntiin liian nopeasti. Emme halunneet sinulle mitään pahaa, ymmärrä se. Päinvastoin, halusimme suojella sinua miekkojen takia. Ritarikunta ei toimi väkivallalla, me haluamme rauhaa enemmän kuin muut, maamme on sellaisessa kunnossa että emme voi muuta. Emme millään voi kestää hyökkäystä Rhapsodiasta tai Careliasta. Saimme tietoja, että suojus Kraatterin ympärillä olisi heikkenemässä, joten tulimme Mylariin etsimään keinoa päästä Luciferin luokse ja tappaa hänet lopullisesti.” ”Jack miettii hetken hiljaa. ”...Ei teillä edes ollut mitään velvollisuutta kertoa minulle mitään.” Hän laittaa miekkansa maahan. ”Ja ilman teitä en olisi päässyt tänne missä nyt olemme.” ”Missä se androidi ja elementaali muuten ovat? Ja Ragnarök?” ”Ulkona pyryttää niin, ettei siellä pysty etsimään. Mutta emme ole ainakaan enää Medelinissä. Veikkaisin joitakin läntisiä Rhapsodian osia.” ”Kuka tuo muuten on?” Dan osoittaa tulen äärellä makoilevaa vihreähiuksista naista. ”Hän oli Sanktassa. Tekivät varmaan jotain kokeita sylonilla, hänellä näyttäisi olevan paha myrkytys.” Dan hivuttautuu naisen luokse ja tutkii häntä hieman. ”Silmissä on kirkas hohka. Tämä tosiaan on sylonia. Ihme ettei hän ole vielä kuollut.” ”Pystytkö parantamaan hänet alkemialla?” Jack kysyy toiveikkaan oloisena. ”En. Sylon on... jotain aivan muuta. Sille ei vain voi tehdä mitään.” ”Sääli vain antaa hänen olla noin.” ”Miksi edes toit hänet?” ”En tiedä itsekään... Vaisto? Parasta levähtää niin kauan kuin voidaan ja etsitään muuta lumipyryn lakattua.” Jack käärii takkinsa rullalle ja laittaa levähtämään sen päälle. Dania ei väsyttä joten hän nappaa kalikan mukaansa ja lähtee tutkimaan luola jos sen seiniltä tai pimeistä nurkista löytyisi mitään hyödyllistä. Yhdessä kohtaa hieman pimeämmässä osassa Dan löytää kaiverusta seinässä. ”Kirjoitustako tämä on?” Hän koskettaa kuviota mutta se ei vaikuta tekstiltä, vaan enemmänkin piirrokselta. ”Hei Jack! Löysin jotain. Tuo pari puuta, en näe oikein kunnolla.” Jack oli jo melkein nukahtamassa kun kuuli Danin huudon. Väsymys tuntuu kaikkoavan kehosta kun hän juoksee puukepit kädessään valotuikkua kohti. Kun valoa on enemmän kuviot alkavat erottua paremmin. ”Mitä tämä oikein on?” Jack kysyy itsekin tunnustelen kuvioita. ”Ei kai...” Dan katsoo tarkemmin yhtä muotoa kuvion alaosassa. ”Scriefinia! Ja alempana on Carelia ja lännessä Rhapsodia! Tämä on kartta...” ”Todella vanhakin. Pohjoisen maa on yhä yhtenä kappaleena ja Lantiksen merellä on vielä tuo saari. Mutta mitä nämä muut mantereet ovat?” Kuviot ulottuvat pitkälle ylöspäin kolmesta mantereesta. Careliaa alempana on yksi iso manner, mutta suurin osa on lännessä ja pohjoisessa myrskyn toisella puolella. ”Ei myrskyn takana pitäisi olla mitään... Voiko tämä olla oikea?” Jack koskettaa Mylarin aluetta jossa Igron on. ”Tämänkö hän halusi minun näkevän...” Jack ajattelee. ”Mutta mitä tämä tarkoittaa?” ”Medelin hallitsee kulkua myrskyn läpi.” Dan mainitsee. ”Mitä jos he estävät meiltä pääsyn muille mantereille?” ”...Tai estävät jotain pääsemästä tänne. Tai sitten eivät tiedä mitään tästä. Liian vähän tietoa että tästä voisi mitään päätellä. Täytyy päästä Luciferin luokse...” ”Mitä nämä pisteet muuten ovat?” Dan osoittaa useita mustia läikkiä joka puolella karttaa. ”Yksi on Medelinissä... kaksi Rhapsodiassa.” ”Pohjoisen maassakin on kaksi... Ne ovat Taivaan kraattereita! Ne eivät ole mitään koloja, vaan portteja. Niitä pitkin voi matkustaa.” ”Satoja vuosia sitten ihmiset yrittivät mennä niihin, mutta

yksikään ei koskaan palannut. Onko meille käynyt samoin?” ”Ehkä se johtui Ragnarökistä, muinainen alus. Jumalten laivat... Ne ovat jonkinlaisia portteja joista Jumalat kulkevat.” ”Voi olla, mutta tämä ei silti hyödytä meitä yhtään nyt. Täytyy löytää Ragnarök ja palata takaisin.” Kaksikko palaa nuotion ääreen. Jack päättää laitta nukkumaan samalla kun Dan vain tuijottamaan tulta mietteliään oloisena. 4 vuotta aikaisemmin Ilman rypistyessä kasaan Zalghar ja Balthasar täysissä panssareissa ilmestyvät himmeään kirjastoon jonka ainoana valonlähteensä ovat lyhdyt joita on joka puolella. ”Jos tarvitset apua, karjaise vain,” Zalghar sanoo ennen katoamistaan. Balthasar ottaa lapun taskustaan ja lyhdyn käteensä, ja lähtee etsimään liuskan kertomaa kirjahyllyä. Tuhannet kirjat täyttävät satoja hyllyjä, kirjasto tuntuu enemmänkin sokkelolta. Tuomari katselee himmeään lyhdyn valossa hyllyjen numeroita ja nimiä, lähteten koko ajan etsimäänsä paikkaa. Pienen etsinnän jälkeen hän löytää etsimänsä hyllyn, mutta kirjoja ei ole numeroituna tai merkittynä millään tavalla. ”Mitä täältä pitäisi muka löytyä...?” Hän laskee lyhdyn läheiselle pöydälle ja nappaa kasan kirjoja mukaansa. Hän vilkaisee monet niistä läpi vain pikaisesti etsien joitakin tärkeämpiä sanoja, mutta monet vaikuttavat olevan vain roskaa. Kohta hän löytää sivun, joka mainitsee Taivaan kraatterit, jonne hän pysähtyy. ”Kraatterit... Medelinillä on siis tietoa niistäkin. Hmm... Portaaleja, Jumalten käyttämiä... Vain muinaiset alukset voivat...” Balthasar vain vilkaisee nopeasti jokusen sivun kirjasta, mutta siellä ei vaikuta olevan mitään kiinnostavaa. Muutaman tunnin tutkimisen jälkeen hän vie kasan kirjoja takaisin, ja on ottamassa uutta pinoa, kun kirjojen takaa näkyy toinen opus, kuin piilotettuna. Balthasar ottaa sen ja katselee sivuja. Hän aloittaa melkein ensimmäiseltä sivulta ja lukee menemään, kunnes hän pääsee suurin piirtein kirjan keskiosaan. Balthasar läimäisee kirjan kiinni ja katsoo vain eteenpäin, kuin järkyttyneenä. ”Tämäkö hän halusi minun näkevän? Medelin on tietänyt tämän aina... Mutta miten? Zalghar!” Balthasar vain karjaisee, ja kymmenes Tuomari ilmestyy paikalle. ”Vie minut tänne!” nuori Tuomari näyttää kirjaa Zalgharille. ”Oletko varma?” ”Minun täytyy tietää onko se totta.” Zalghar nappaa Balthasaria olkapäästä kiinni, ja ilman rypistyessä he katoavat. Kolme viikkoa myöhemmin. Balthasar ja Zalghar ilmestyvät ison, pyöreän oven eteen. Ovi on täynnä kaikenlaisia kuvioita, mutta keskellä sitä on melkein oven kokoinen kaiverrus kuivuneesta kymmenoksisesta puusta. ”Elämän puu... Se on täällä, eikö?” Balthasar katsoo kymmenettä Tuomaria kuin ei malttaisi odottaa. ”Kyllä.” Balthasar kävelee ison avaimenreiän eteen, ja ojentaa kätensä sitä kohti. Tuomarin käden ihohuokosista vuotaa valkoista, luun väristä ainetta joka leijuu Balthasarin käden ympärillä. Se muuttaa muotoaan nestemäisen tapaisesta isoksi avaimeksi, joka menee lukkoon. Kuuluu kun uksen lukitus aukeaa, ja kaikki kuviot alkavat hohtaa kirkkaasti. Ovi pyörii auki avaten sisäänkäynnin valkoiseen halliin, jossa ei ole mitään muuta kuin yksi valkoinen, ihmisen kokoinen sulkeutunut kukka. ”Mene,” Zalghar heilauttaa päätään kukkaa kohti. Valkoinen aine palaa hänen kehoonsa kun hän kävelee hitaasti kukkaa kohti, Zalghar hieman perässä. Lattia värähtelee jokaisella askeleella kuin vesi. Kohta nuppu alkaa aueta, se puhkeaa kunnolla kukkaan. Terälehtien alta paljastuu tummatukkainen, melko vanha mies, joka leijuu lehtien keskellä. Heti kun Balthasar näkee miehen, hän peruuttaa pari askelta. ”Mitä tämä on? Miksi Knives Fabrikisto on täällä!?” Balthasar karjaisee. ”En tiedä...” ”Miten niin et tiedä? Miksi täällä on Luojan valitsema Valo!? Missä on Täydellinen olento?”